

Sygn. akt IV Ka 607/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Sędziowie SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska (spr.)

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniach: 20 stycznia 2015 roku, 23 stycznia 2015 roku, 20 lutego 2015 roku, 27 marca 2015 roku

sprawy **R. P. (1)**

oskarżonego z art.222§1 kk w zb. z art.157§2 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.57a§1 kk; z 222§1 kk w zw. z art.57a§1 kk; z art.226§1 kk w zw. z art.57a§1 kk; z art.190§1 kk

E. G. (1)

oskarżonego z art.222§1 kk w zb. z art.157§2 kk w zw. z art.11§2kk w zw. z art.57a§1 kk; z art.226§1 kk w zw. z art.57a§1 kk; z art.190§1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 9 maja 2014 roku sygn. akt II K 823/13

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 i 3 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

I. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. P. (1) w ten sposób, że:

1. w miejsce rozstrzygnięć zawartych w punktach I i II jego sentencji:

- oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2013 r. około godziny 23.45 w Z., gmina M., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w P. podkomisarza M. G. (1) podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzył go otwartą ręką w twarz, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 kk;

- oskarżonego **R. P. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2013 r. około godziny 23.45 w Z., gmina M., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w P. posterunkowego I. W. podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał ją za mundur oraz odpychał rękoma, powodując u niej stłuczenie klatki piersiowej oraz nadgarstka lewego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 kk;

i za opisane wyżej czyny na podstawie 222 § 1 kk w zw. z art. art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu **R. P. (1)** w punkcie III aktu oskarżenia, a przypisanego mu w punkcie IV sentencji zaskarżonego wyroku eliminuje i przyjmując, że podstawę prawną skazania oraz wymiaru kary za ten czyn stanowi przepis art. 226 § 1 kk, wymierzoną za niego karę pozbawienia wolności obniża do 4 (czterech) miesięcy;

3. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach III, V, VII, VIII, IX i XIX sentencji zaskarżonego wyroku w całości, zaś w punkcie XX w zakresie dotyczącym opłaty karnej;

4. na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **R. P. (1)** powyżej w punktach I. 1 oraz I. 2, a także w punkcie VI sentencji zaskarżonego wyroku, wymierzając mu karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

5. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu **R. P. (1)** karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, a na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza okres zatrzymania w dniu 3 kwietnia 2013 roku przyjmując, że jest on równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. P. (1) w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonego **R. P. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 55,04 (pięćdziesiąt pięć 04/100) złotych tytułem części wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

IV. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego E. G. (1) w ten sposób, że:

1. z opisu czynów zarzucanych oskarżonemu **E. G. (1)** w punktach I i II aktu oskarżenia, a przypisanych mu w punktach X i XI sentencji zaskarżonego wyroku eliminuje ustalenie, iż oskarżony dopuścił się ich działając publicznie i bez powodu, okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego, a z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kar eliminuje przepis art. 57a § 1 kk;

2. wymierzoną oskarżonemu **E. G. (1)** w punkcie X karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy, zaś karę pozbawienia wolności wymierzoną mu w punkcie XI obniża do 4 (czterech) miesięcy;

3. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach XII, XIV, XV i XVI w całości, zaś w punkcie XX w zakresie dotyczącym opłaty karnej;

4. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **E. G. (1)** powyżej w punkcie IV. 2 oraz w punkcie XIII sentencji zaskarżonego wyroku, wymierzając mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

5. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu **E. G. (1)** karę grzywny w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, a na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza okres zatrzymania w dniu 3 kwietnia 2013 roku przyjmując, że jest on równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

V. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego E. G. (1) w pozostałej części;

VI. zasądza od oskarżonego **E. G. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 55,04 (pięćdziesiąt pięć 04/100) złotych tytułem części wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV. Ka. 607/14

UZASADNIENIE

R. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 02 sierpnia 2013 roku około godziny 23:34 w Z. gmina M., woj. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego w osobie podkom. M. G. (1) policjanta Komisariatu Policji P., podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzył go otwartą dłonią w twarz w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy oczodołu lewego z otarciem naskórka i nadciągnięcia kręgosłupa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się, działając publicznie i bez powodu okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 222 § 1 k.k. w zb.z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.,

II. w dniu i miejscu jak wyżej naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego w osobie post. I. W. policjantki Komisariatu Policji w P. , podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych w ten sposób ,że szarpał ją za mundur, odpychał rękoma , powodując u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej i stłuczenia nadgarstka lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie nietykalności cielesnej w rozumieniu art. 217 k.k., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się, działając publicznie i bez powodu okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 22 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.,

III. w dniu i miejscu jak wyżej około godziny 22:16, a następnie około godziny 22:34 znieważył funkcjonariuszy publicznych w osobach podkom. M. G. (1) i post. I. W., policjantów Komisariatu Policji w P. , podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że używał pod ich adresem słów wulgarnych, obraźliwych i powszechnie uznawanych jako obelżywe, zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się działając publicznie i bez powodu okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.,

IV. w dniu 15.04.2013 r. o godzinie 20:00 w miejscowości Z.gm. M. woj. (...)groził B. J.zabójstwem i spaleniem domku letniskowego i groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

E. G. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 2 sierpnia 2013 roku około godziny 23:34 w Z. gmina M., woj. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego w osobie podkom. M. G. (1) policjanta Komisariatu Policji w P., podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzył go dwukrotnie pięścią w twarz w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy oczodołu lewego z otarciem naskórka i nadciągnięcia kręgosłupa , które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się, działając publicznie i bez powodu okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 222 § 1 k.k. w zb.z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.,

II. w dniu i miejscu jak wyżej około godziny 22:16 ,a następnie około godziny 22:34 znieważył funkcjonariuszy publicznych w osobach podkom. M. G. (1) i post. I. W., policjantów Komisariatu Policji w P., podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób ,że używał pod ich adresem słów wulgarnych, obraźliwych i powszechnie uznawanych jako obelżywe, zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się działając publicznie i bez powodu okazując tym rażące lekceważenie porządku prawnego to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.,

III. w dniu 02 sierpnia 2013 roku po godzinie 22:00 w miejscowości Z.gm . M., woj. (...)groził małżeństwu R.i D. Z.zniszczeniem mienia, pobiciem i zabójstwem i groźba ta wzbudziła w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem zaocznym z dnia 9 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 823/13:

I. Oskarżonego R. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu wypełniającego dyspozycje art. 222 § 1 k.k. w zb.w z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 §2k.k.,w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw.z art. 57 a § 1 k.k. wymierzył karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

I. Oskarżonego R. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu wypełniającego dyspozycje art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. wymierzył karę 1 rok pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 57 a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego R. P. (1) na rzecz I. W. kwotę 200 złotych tytułem nawiązki.

III. Oskarżonego R. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu wypełniającego dyspozycje art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 57 a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego R. P. (1) na rzecz I. W. kwoty 200 złotych tytułem nawiązki.

V. Oskarżonego R. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia czynu wypełniającego dyspozycje art. 190 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył R. P. (1) karę 2 lata pozbawienia wolności.

VII. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu R. P. (1) wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

VIII. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. oskarżonemu R. P. (1)

wymierzył karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, a stawkę dzienną ustalił na kwotę 20 złotych.

X. Oskarżonego E. G. (1) uznał za winnego popełnienia

zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu wypełniającego

dyspozycje art. 222 § 1 k.k. w zb.w z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 §

2 k.k., w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie

art. 222 § 1 k.k. w z wz. art. 11 § 3 k.k. w zw.z art. 57 a § 1 k.k.

wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

XI. Oskarżonego E. G. (1) uznał za winnego popełnienia

zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu wypełniającego

dyspozycje art. 226 §1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i za tak
przypisany czyn na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw.z art. 57 a § 1 k.k.
wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

XII. Na podstawie art. 57 § 2 k.k. zasądził od E. G. (1) na rzecz

I. W. kwotę 200 złotych tytułem nawiązki.

XIII. Oskarżonego E. G. (1) uznał za winnego popełnienia
zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu, wypełniającego
dyspozycje art. 190 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art.
190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

XIV. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzone E.

G. kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną
wymierzył karę 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

XV. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. , art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu E. G. (1) wykonanie
wymierzonej kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

XVI. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. oskarżonemu E. G. (1) wymierzył karę grzywny wysokości 40 stawek dziennych, a
stawkę dzienną ustalił na kwotę 20 złotych.

XVII. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych R. P. (1) i E. G. (1) do wpłaty kwot po 500 złotych każdy
tytułem

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz M. G. (1).

XVIII. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił R. Z. dowód rzeczowy k. 179.

XIX. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu R. P. (1) okres
zatrzymania w dniu 3 kwietnia 2013 roku,

XX. Oskarżonemu R. P. (1) wymierzył opłatę w kwocie 400 złotych i koszty sądowe w kwocie 190 złotych, a
oskarżonemu E. G. (1) wymierzył opłatę w kwocie 380 złotych i zasądził koszty sądowe w kwocie 190 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli obaj oskarżeni, skarżąc wyrok w całości i na swoją korzyść.

Apelacja R. P. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść,
a mianowicie:

1/ art. 117 § 1 k.p.k. przez wysłanie zawiadomienia o terminie rozprawy na adres zameldowania oskarżonego, pod
którym, co wielokrotnie podkreślił skarżący w postępowaniu przygotowawczym - nie przebywał, gdzie mieszka jego
była żona, która nie informuje R.p. korespondencji; zaniechanie wysłania zawiadomienia na adres w Z.działka (...);
zaniechanie zawiadomienia oskarżonego o rozprawie telefonicznie; zaniechanie zawiadomienia o rozprawie obrońcy
oskarżonego w osobie adw. J. B.mimo tego, że w/w bronił oskarżonego w sprawie II Kp 193/13 Sądu Rejonowego
w Opocznie (dotyczącej zażalenia na zatrzymanie oskarżonego dokonane w dniu 3 sierpnia 2014 r. w związku ze
zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszej sprawy);

2/ art. 117 § 2 k.p.k. przez przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność R.p. mimo obiektywnie istniejących wątpliwości co do tego, czy został o niej powiadomiony; prowadzenie sprawy pod nieobecność obrońcy oskarżonego adw. J. B., mimo braku wiadomości o doręczeniu mu zawiadomienia o sprawie;

3/ art. 92 k.p.k. przez nieuwzględnienie przy podejmowaniu decyzji o nieodraczaniu rozprawy i w podstawie wyroku zaocznego całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu mających znaczenie dla rozstrzygnięcia;

4/ art. 482 § 2 k.p.k. przez bezzasadne uznanie nieobecności R. P. (1) na rozprawie w dniu 9 maja 2014 r. za nieusprawiedliwioną;

5/ art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego przejawiającą się bezkrytycznym daniem wiary zeznaniom świadków z aktu oskarżenia, pobieżną oceną spójności tych zeznań, pominięciem istotnych rozbieżności w tych zeznaniach, a przede wszystkim brakiem zainteresowania wersją przebiegu zdarzeń przedstawioną przez oskarżonych w sprawach ich zażaleń na zatrzymanie II Kp 193/13 i II Kp 194/13 Sądu Rejonowego w Opocznie i w sprawie z doniesienia R. P. (1) i E. G. (1) o przestępstwie z art. 231 §1 k.k. w zw. z art. 157 §2 k.k. z dnia 7 sierpnia 2013 r. złożonego w tym dniu w Prokuraturze Rejonowej w Opocznie, czy też wreszcie weryfikacją zeznań świadków za pomocą nagrań wideo dokonanych przez pokrzywdzonych, a znajdujących się w aktach sprawy na kartach k.76 i następnych;

6/. art.167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 przez zaniechanie dopuszczenia z urzędu

dowodu z akt spraw Kp 193/13 i II Kp 194/13 SR w Opocznie, o których

Sąd w niniejszej sprawie miał wiedzę, albowiem odpisy postanowień

wydanych w tych sprawach znajdują się w aktach sprawy; przez zaniechanie

dopuszczenia z urzędu dowodu z oględzin zawartości płyty CD znajdującej

się w ktach sprawy na kartach 76 i następnych mimo tego, że opis zawartości

brzmi: „nagranie ze zdarzenia z udziałem R. P. i E. G. w m-ści

Z.”.

Wskazując na powyższe oskarżony R. P. (1) wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Apelacja oskarżonego E. G. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie:

1/ art. 117 § 1 k.p.k. przez zaniechanie zawiadomienia E. G. (1) o rozprawie głównej w dniu 9 maja 2014 r.; zaniechanie zawiadomienia o rozprawie obrońcy oskarżonego adw. J. B. mimo tego, że bronił oskarżonego w sprawie II Kp 194/13 Sądu Rejonowego w Opocznie (dotyczącej zażalenia na zatrzymanie oskarżonego dokonane w dniu 3 sierpnia 2014 r. w związku ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszej sprawy);

2/ art. 117 § 2 k.p.k. przez przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność E. G. (1) mimo braku dowodu, że został on zawiadomiony o terminie; prowadzenie sprawy pod nieobecność obrońcy adw. J. B., mimo braku wiadomości o doręczeniu mu zawiadomienia o sprawie;

3/ art. 92 k.p.k. przez nieuwzględnienie w podstawie wyroku zaocznego całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu mających znaczenie dla rozstrzygnięcia;

4/ art. 482 § 2 k.p.k. przez bezzasadne uznanie nieobecności E. G. na rozprawie w dniu 9 maja 2014 r. za nieusprawiedliwioną;

5/ art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego przejawiającą się bezkrytycznym daniem wiary zeznaniom świadków z aktu oskarżenia, pobieżną oceną spójności tych zeznań, pominięciem istotnych rozbieżności w tych zeznaniach, a przede wszystkim brakiem zainteresowania wersją przebiegu zdarzeń przedstawioną przez oskarżonych w sprawach ich zażaleń na zatrzymanie II Kp 193/13 i II Kp 194/13 Sądu Rejonowego w Opocznie i w sprawie z doniesienia R. P. (1) i E. G. (1) o przestępstwie z art. 231 §1 k.k. w zw. z art. 157 §2 k.k. z dnia 7 sierpnia 2013 r. złożonego w tym dniu w Prokuraturze Rejonowej w Opocznie, czy też wreszcie weryfikacją zeznań świadków za pomocą nagrań wideo dokonanych przez pokrzywdzonych, a znajdujących się w aktach sprawy na kartach k.76 i następnych;

6/ art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 przez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z akt spraw II Kp 193/13 i II Kp 194/13 SR w Opocznie, o których Sąd w niniejszej sprawie miał wiedzę, albowiem odpisy postanowień wydanych w tych sprawach znajdują się w aktach sprawy; przez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z oględzin zawartości płyty CD znajdującej się w aktach sprawy na kartach 76 i następnych mimo tego, że opis zawartości brzmi: „nagranie zdarzenia z udziałem R. P. i E. G. w m-ści Z.”.

W konkluzji oskarżony E. G. (1) wnosił o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Dodatkowo w uzasadnieniu środka odwoławczego obaj skarżący wnosili o dopuszczenie na etapie postępowania odwoławczego następujących dowodów:

-.

- z zeznań świadków M. W. (1), M. W. (2), G. K. - na okoliczność przebiegu zdarzenia, w szczególności zachowania się policjanta M. G. (2).
- akt spraw II Kp 193/13 i II Kp 194/13, a w szczególności znajdujących się w tych aktach zażaleń na zatrzymanie R. P. (1) i E. G. (1) oraz protokołów posiedzeń - na okoliczności wersji przebiegu zdarzeń prezentowanej przez oskarżonych,
- z akt sprawy z doniesienia R. P. (1) i E. G. (1) o przestępstwie z art. 231 §1 k.k. w zw. z art. 157 §2 k.k. z dnia 7 sierpnia 2013 r. złożonego w tym dniu w Prokuraturze Rejonowej w Opocznie,
- z wykazu zgłoszeń telefonicznych na KP w P. obejmującego okolice północy w nocy z dnia 2 na 3 sierpnia 2013 r. na okoliczność tego, że w tym czasie R. P. (1) dzwinił na Policję w P. i zgłaszał napad,
- z wykazu połączeń z numerem 112 na okoliczność, że w tym czasie R. P. (1) dzwonił na ten numer z podobnym zgłoszeniem, ale odezwała się (...) i oświadczył, że nic nie pomoże,
- z wykazu interwencji i zgłoszeń z wezwania państwa Z. i J. dokonywanych w okresie kilku lat wstecz, na okoliczność tego, że dziwnym „zbiegiem ności” interwencji tych dokonywał zawsze (prawie zawsze) pan M. G. (1), który zna osobiście państwa Z. i J.,
- z wyjaśnień oskarżonych.

Ponadto oskarżony R. P. (1) wnosił także o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka G. P. na okoliczność tego, że w mieszkajaca pod adresem: G. ulica (...), nie przekazuje korespondencji przychodzącej na ten adres byłemu mężowi R. P. (1).

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonych popierał obie apelacje złożone przez oskarżonych i wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do obydwu oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opcznie.

Oskarżeni popierali swoje apelacje i przyłączyli się do stanowiska swojego obrońcy.

Prokurator wnosił o nieuwzględnienie obu apelacji oskarżonych i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żadna z wniesionych apelacji nie okazała się zasadna na tyle, by podważyć ustalenia sądu rejonowego w zakresie sprawstwa obu oskarżonych w zakresie czynów z art. 226 § 1 k.k., art. 222 § 1 k.k. i 190 § 1 k.k.

Wniesione środki odwoławcze okazały się natomiast na tyle zasadne, że w wyniku ich wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez głównie:

- zmianę opisu czynu przypisanego R. P. (1) w punkcie 1 wyroku (czyn zarzucony w punkcie I aktu oskarżenia) poprzez wyeliminowanie spowodowania obrażeń ciała u pokrzywdzonego M. G. (1) naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej siedmiu dni i przypisanie kumulatywnej kwalifikacji tego czynu z art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jedynie E. G. (1),

- uznanie, iż czyny przypisane oskarżonemu R. P. (1) w punktach I i II wyroku (czyny zarzucane w punkcie I i II aktu oskarżenia), po dokonanych zmianach wskazanych powyżej, stanowiły ciąg przestępstw,

- uznanie, iż żaden z przypisanych obu oskarżonym czynów nie miał charakteru chuligańskiego w rozumieniu art. 57 a § 1 k.k., co w konsekwencji spowodowało stosowną zmianą w opisie czynów i wyeliminowanie tego przepisu z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary czynów związanych z naruszeniem nietykalności cielesnej i zniewagami funkcjonariuszy policji oraz uchylenie rozstrzygnięć o nawiązkach orzeczonych na podstawie art. 57 a § 2 k.k.,

- stosowne do wskazanych powyżej zmian, zmiany wymierzonych obu oskarżonym kar jednostkowych, kar łącznych i rozstrzygnięć z nimi związanych.

Mając na uwadze wagę stawianych wyrokowi zarzutów, w pierwszej kolejności sąd odwoławczy odniesie się do zarzutu zawartego w obu środkach odwoławczych, a dotyczącego rozpoznania sprawy przez sąd rejonowy pod nieobecność obu oskarżonych i wydania wyroku zaocznego, co zdaniem skarżących było bezprawne i naruszało treść art. 482 § 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy zważył, że obaj oskarżeni zakwestionowali swoje zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 9 maja 2014 roku, na której wydano wyrok zaoczny. I tak: w ocenie R. P. (1) zawiadomienie go o terminie rozprawy wino zostać przesłane na adres: Z. Działka (...). Zostało natomiast wysłane i wróciło awizowane pod adresem: G. ul. (...), pod którym - jak stwierdził sam oskarżony- faktycznie nie mieszka i gdzie mieszka była żona oskarżonego G. P., która nie informuje go o przychodzącej doń korespondencji. Skarżący dodatkowo wnioskował o przesłuchanie na tą okoliczność swojej byłej żony w charakterze świadka. Zdaniem sądu odwoławczego, okoliczność na jaką w/ w wnioskował powołanie świadka została dostatecznie wyjaśniona - zgodnie z jego twierdzeniem, w świetle zapisu zawartego w apelacji oskarżonego i jego własnych wyjaśnień. Z faktu tego wynika jednak wniosek, iż oskarżony już do protokołów swojego przesłuchania w charakterze podejrzanego na etapie dochodzenia, z dat 3 sierpnia 2013 roku i 30 sierpnia 2013 roku podał adres, pod którym faktycznie ani nie przebywał, ani pod którym nie mógłby odbierać korespondencji. Z protokołów tych wynika bowiem, że (...) adres oskarżony podał jako właściwy tak dla miejsca swojego zameldowania, jak i dla zamieszkania – dłuższego pobytu oraz jako adres dla doręczeń w kraju (k.26 i k.83). Sąd Okręgowy zważył, że R. P. (1) podał więc do protokołów swojego przesłuchania adres wiedząc, iż osoba pod nim mieszkająca wcale nie przekazuje mu informacji o przychodzącej korespondencji. Uczynił to będąc dodatkowo pouczony o konsekwencji zawiadomienia organu prowadzącego postępowanie o każdorazowej zmianie miejsca swojego pobytu trwającej dłużej aniżeli 7 dni, a przede wszystkim o konsekwencjach nie przebywania pod

wskazany przez siebie adresem tj. treści art. 139 k.p.k. (k.29). Wezwanie wysłane w toku postępowania sądowego dla R. P. (1) na adres G. ul. (...) wróciło dwukrotnie awizowane, podczas gdy wystarczającym byłoby w tej sytuacji jedynie poinformowanie po jednorazowej wizycie doręczyciela, iż adresat pod wskazanym adresem nie mieszka. Potwierdzeniem tego stanowiska może być postanowienie Sądu najwyższego z dnia 29 sierpnia 2012 roku w sprawie V KZ 46/12, zgodnie z którym : „Sposób doręczenia pisma procesowego, przewidziany w przepisie art. 133 § 2 k.p.k., obejmuje sytuacje także dłuższej niż chwilowa nieobecności adresata z domu i umożliwia mu odbiór przesyłki, jednak tylko wówczas, gdy jego pobyt poza miejscem zamieszkania nie odbiega od standardowych okoliczności czy potrzeb, np. związanych z wykonywaniem pracy, załatwianiem życiowych spraw, wyjazdem na urlop. Dłuższy pobyt poza miejscem zamieszkania, a de facto jego zmiana, wymagają powiadomienia sądu, podobnie jak pobyt za granicą wymaga wskazania adresata dla doręczeń. W innym wypadku pismo wysłane pod ostatnio znanym sądowi adresem uważa się za doręczone” (LEX nr 1220988).

Słowa oskarżonego o podaniu do protokołu swojego numeru telefonu komórkowego, jakkolwiek potwierdzone zapisem tam zawartym, nie zwalniały R. P. (1) od obowiązku wskazania określonych adresów dla celów doręczenia korespondencji listownie. Nie przekonuje także tłumaczenie, iż policjanci zatrzymując oskarżonego wiedzieli, iż przebywał w Z.. Pomijając już fakt sprzeczności z zapisem dotyczącym miejsca dłuższego pobytu – zamieszkania zawartym w protokole przesłuchań, należy dodatkowo zauważyć, że zatrzymanie oskarżonego miało miejsce w okresie wakacji, kiedy pobyt na działce letniskowej w turystycznej miejscowości położonej przy Z. nie budzi zdziwienia, ale już stały pobyt na tej nieruchomości w innym okresie, jest co najmniej sprzeczny z życiowym doświadczeniem.

Nie przekonuje sądu odwoławczego także argument związany z brakiem zawiadomienia o terminie rozprawy ustanowionej w sprawie obrońcy z wyboru. Po pierwsze należy zauważyć, iż R. P. (1) udzielił upoważnienia do obrony obrońcy z wyboru J. B. jedynie w sprawie dotyczącej swojego zażalenia na zatrzymanie dokonane w przedmiotowej sprawie. Świadczy o tym zapis zawarty w treści pisemnego upoważnienia (k.5 akt II Kp 193/13). Wynika z niego, że upoważnienie do obrony dotyczy tej właśnie sprawy wyraźnie zindywidualizowanej poprzez podanie jej sygnatury. Zatrzymanie na etapie postępowania przygotowawczego wcale także nie musi się wiązać z ostatecznym wniesieniem aktu oskarżenia i nie zastępuje konieczności udzielenia upoważnienia na późniejszym etapie sprawy, jeśli strona chce być reprezentowana przez adwokata. Po drugie: oskarżony R. P. (1) składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego w żaden sposób, na żadnym z przeprowadzonych przesłuchań nie sygnalizował, iż przy czynności procesowej nie jest obecny jego ustanowiony w sprawie obrońca. Wreszcie nie przekonuje wersja skarżącego, jakoby o owej nieobecności oskarżony nie informował przesłuchujące go osoby, albowiem „wszystko było szybko” (k.226). Za całkowicie chybione uznać także należy uzasadnienie ewentualnej wiedzy policjantów o posiadaniu obrońcy w przedmiotowej sprawie, które miało wynikać z faktu posiadania przez R. P. (1) obrońcy z wyboru w osobie J. B. w innej sprawie karnej prowadzonej w 2012 roku.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego E. G. (1), także i jego argumenty o naruszeniu prawa procesowego i pozbawieniu w/w możliwości obrony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie przekonują sądu odwoławczego. Skarżący upatrywał uzasadnienia dla uznania naruszenia art. 482 § 2 k.p.k. w fakcie wysłania zawiadomienia o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 9 maja 2014 roku na adres: „(...)-(...) G.ul. (...)(...)”, a więc na numer (...) na tej ulicy, podczas gdy w/w mieszka pod numerem (...) w mieszkaniu numer (...). Skarżący wskazywał, że powodem niewłaściwego doręczenia korespondencji było nienależyte i nie czytelne określenie jego adresu (zbyt mała spacja pomiędzy numerem ulicy „(...)” i mieszkaniem „(...)” oraz nie wskazanie przed numerem „(...)”, że dotyczy on konkretnego mieszkania). Okoliczność ta została jednak sprawdzona w toku postępowania przed Sądem Okręgowym. Ustalono, że ulica (...) w G. w kwietniu 2014 roku posiadała (...) budynków oznaczonych numerami porządkowymi (k.249). Okoliczność tą potwierdził także sam E. G. (1) składając oświadczenie na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 roku (k.228v). Co więcej, potwierdzono, że korespondencja w postaci wezwania na rozprawę została przez doręczyciela dostarczona na adres: G.ulica (...). Była ona dwukrotnie awizowana pod tym właśnie adresem w dniach 8 i 16 kwietnia 2014 roku, po czym zwrócona w dniu 24 kwietnia 2014 roku (k.264). Zdaniem Sądu Okręgowego nie przekonuje w tej sytuacji argument zbyt małej spacji w opisie adresu oskarżonego, pomiędzy numerem domu i mieszkaniem.

Daty dokonania awizacji sądowej korespondencji znajdują potwierdzenie na załączonej do akt kopercie zawierającej wezwanie dla oskarżonego (k. 143a).

Tożsame uwagi, jak w odniesieniu do R. P. (1), dotyczą argumentu związanego z posiadaniem obrońcy z wyboru w toku postępowania zażaleniowego sygn. II Kp 194/13 i jego nieobecnością na posiedzeniu przesłuchiwania E. G. (1) w charakterze podejrzanego. Co więcej, w toku składanych wyjaśnień E. G. (1) nie przypominał sobie, by przed którymkolwiek ze swoich przesłuchań w toku dochodzenia cokolwiek uzgadniał z obrońcą, a zważyć należy, że wyjaśniając w dniu 3 sierpnia 2014 roku E. G. (1) składał wyjaśnienia merytoryczne (k.32).

Przechodząc w tym miejscu do dokonanej przez sąd rejonowy oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w konsekwencji powyższego do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy zważył, iż słusznie za przekonujące, wzajemnie się uzupełniające i jako takie w pełni wiarygodne uznano zeznania pokrzywdzonych w osobach M. G. (1) i I. W., D. i R. i Z., B. J. oraz świadka D. J.. Argument dotyczący ewentualnej znajomości na gruncie towarzyskim rodziny Z. i J. z policjantem M. G. (1), nie został w żaden sposób choćby uprawdopodobniony. Fakt częstych „odwiedzin” związanych z interwencjami zgłaszanymi przez strony właśnie funkcjonariusza G. jest zrozumiały i nieunikniony, gdy zważy się, że na takowe interwencje udaje się patrol z najbliższego posterunku – komisariatu, na którym zasoby ludzkie są ograniczone. Mimo także braku załączenia do akt dokumentacji dotyczących wszelkich innych interwencji zgłaszanych przez strony, to spór pomiędzy oskarżonymi, a ich sąsiadami z działek letniskowych w Z. nie budzi wątpliwości. W sytuacji istnienia sporu (który w przedmiotowej sprawie był oczywisty), zeznania świadków będących jedną z jego stron, dotyczące drugiej, winny być oceniane ostrożnie i szczególnie wnikliwie. Zdaniem Sądu Okręgowego sąd meriti sprostał temu wymogowi. Ostrożność ocen jest szczególnie wymagana, gdy brak jest innego materiału dowodowego, mogącego potwierdzić jedną z wersji prezentowana przez zwaśnione strony. Zdaniem Sądu Okręgowego taka sytuacja nie miała jednak miejsca w przedmiotowej sprawie, albowiem zeznania sąsiadów oskarżonych dotyczące zdarzeń z 2 sierpnia 2013 roku znalazły potwierdzenie w zeznaniach obu pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji. Te z kolei potwierdzały zapisy dokonane w notatnikach służbowych oraz obdukcje lekarskie dotyczące obrażeń M. G. (1) i I. W.. Wszystkie te dowody korelowały ze sobą, wzajemnie się uzupełniały i tworzyły jasny opis zachowań oskarżonych w dniu 2 sierpnia 2013 roku, w szczególności w godzinach wieczornych. Co więcej, dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne znajdują potwierdzenie w doświadczeniu życiowym. Oskarżeni w dniu 2 sierpnia 2013 roku spożywali na działce alkohol. W chwili zatrzymania stan nietrzeźwości R. P. (1) wynosił blisko półtora promila alkoholu we krwi. Dokładnego stanu nietrzeźwości E. G. (1) nie ustalono, z uwagi na zabranie w/w karetką pogotowia do szpitala (z którego oddalił się zaraz po przywiezieniu). Sąd Okręgowy zważył, że doświadczenie życiowe wskazuje, iż osoby nietrzeźwe, czy będące jedynie pod wpływem alkoholu, są dużo bardziej skłonni do zachowań agresywnych i aspołecznych. Zajście, do jakiego doszło tuż przed północą, poprzedzały skargi i interwencje przeprowadzone w ciągu dnia, związane z zawiadomieniem o niewłaściwym zachowywaniu się oskarżonych przebywających na posesji R. P. (1). Wydarzenia, do jakich doszło tuż przed północą, stanowią logiczny ciąg dalszy zachowań podejmowanych w ciągu dnia i rozwoju pewności siebie oskarżonych względem przedstawicieli organów ścigania. Uwagi zwracane w ciągu dnia i to dwukrotnie dotyczyły zbyt głośnego słuchania muzyki przez R. P. (1), który podczas pierwszej obecności M. G. i I. W. nie wpuścił na swoją posesję policjantów, ani nie zamknął psa. Policjanci odjechali wówczas do innego zdarzenia, niejako „darowując” oskarżonemu brak reagowania na wezwania stróżów prawa i wulgarne słowa kierowane pod ich adresem. Tymczasem oskarżeni z racji upływu godziny 23.00 mogli być przekonani o braku możliwości wejścia policjantów na teren prywatny. To właśnie w takiej konfiguracji, narastającej „pewności siebie” doszło do kolejnej (w sumie trzeciej tego dnia) interwencji policjantów związanej z groźbami kierowanymi pod adresem sąsiadów Z. (wypowiadanych na wolnym powietrzu, na tyle głośno, iż wiadomym było, że dotrą do adresatów). Ustalono także, iż pierwsze uderzenie M. G. (1) - dwukrotnie z pięści zostało zadane przez E. G. (1) w momencie, gdy ten wyszedł poza ogrodzenie posesji współoskarżonego. Skarżący położyli duży nacisk na dowodzenie okoliczności, iż to policjanci weszli bezprawnie na teren działki R. P. (1). Sąd Okręgowy zważył jednak, iż nawet gdyby stało się inaczej tj. gdyby do owych uderzeń zadanych przez E. G. (1) doszło już na terenie działki R. P. (1) - wewnątrz ogrodzenia, w żaden sposób zachowanie E. G. (1) nie zostałoby ocenione inaczej pod kątem wyczerpania dyspozycji art. 222 § 1 k.k. ta sama uwaga dotyczy pozostałych przestępczych zachowań oskarżonych.

Nie sposób jest uznać, by podstawą dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń faktycznych nie był całokształt ujawnionego materiału dowodowego bądź też, by sąd ten naruszył przepisy prawa procesowego tj. treść przepisu art. 167 k.p.k., poprzez brak przeprowadzenia dowodu z oględzin płyty CD załączonej do akt i brak załączenia wskazanych akt, w taki sposób, by naruszenie to miało wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia. Sąd Okręgowy zważył, iż brak oględzin płyty znajdującej się na karcie 79 akt (a nie 179 akt jak mylnie wskazano w punkcie XVIII zaskarżonemu wyroku, co wymagało stosownej korekty poprzez podanie prawidłowej karty akt) był uzasadniony w świetle dodatkowych zeznań R. Z. (k.80v). Wynika z nich jednoznacznie, że jakiegokolwiek dokonane przez niego udane nagranie wypowiedzi R. P. (1), nie dotyczy zdarzeń z 2 sierpnia 2013 roku i załączona do akt płyta dotyczy innych dat i innych zdarzeń, nie będących przedmiotem niniejszej sprawy. Na etapie postępowania odwoławczego załączono w poczet materiału dowodowego wymienione w skargach apelacyjnych akta zażaleniowe II Kp 193/13 i II Kp 194/13 oraz akta prokuratorskie 2 Ds. 986/13. Nie spowodowały one uwzględnienia wniesionych apelacji, nie były także podstawą do zmian dokonanych w wyroku na korzyść R. P. (1) i E. G. (1). Co więcej, treść akt 2 Ds. 986/13, w których przesłuchano w charakterze świadków M. W. (1), M. W. (3) i G. K. potwierdza prawidłowość oddalenia wniosku o przesłuchanie tych osób na okoliczność przebiegu zdarzenia, w szczególności zachowywania się M. G. (1) (w/w zaprzeczyli, by cokolwiek widzieli bądź słyszeli, co pozwalało na ocenę zachowania oskarżonych i policjantów).

Należy zauważyć, iż wobec złożenia przez oskarżonych uzupełniających wyjaśnień w toku postępowania odwoławczego, zaistniała możliwość porównania merytorycznej treści wyjaśnień E. G. (1) z toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego, a ponadto porównania wyjaśnień obu oskarżonych ze sobą. Sąd Okręgowy zważył, iż wyjaśnieniom E. G. (1) brak jest konsekwencji. W toku dochodzenia wyjaśnił, iż kiedy wieczorem poszedł z ciekawości na działkę współoskarżonego, bo słyszał jakieś krzyki i hałasy, to koło domku kolegi stali umundurowani policjanci, proszący, by R. P. (1) zamknął psa. Dalej oskarżony twierdzi, iż bez powodu, kiedy zapytał co się stało, został uderzony w szczękę i przygnieciony przez M. G. (1). Wcześniej skuto leżącego na ziemi R. P. (1). Tymczasem przez sądem podał, iż to R. P. wezwał go na swoją działkę twierdząc, że „rzucają kamieniami i chcą go pobić”, kiedy wyszedł zza domku widział, że kolega szarpie się z bramą i policjantem, twierdził, że i policjant i kolega zostali uderzeni bramą (w taki sposób „...jak mówi (wyjaśnia) R.” k.226v). W żadnej z wersji oskarżonego nie pojawia się jakiegokolwiek wytłumaczenie, kiedy mogłaby doznać jakiś obrażeń ciała obecnych na miejscu policjanta, a obrażenia te zostały stwierdzone naocznie. Wersja E. G. (1) kłóci się także z wyjaśnieniami R. P. (1), który twierdzi, iż nie wiedział, bo nie widział kto znajduje się za ogrodzeniem jego działki. Brak jest podstaw, by twierdzić, że oskarżony mógł nie wiedzieć o policjantach stojących za ogrodzeniem, szczególnie w sytuacji, gdy oskarżony wychodził na zewnątrz swojego domku, bądź żeby policjanci nie przedstawili uprzednio celu swojej wizyty.

Odnosnie zdarzenia związanego z groźbą karalną kierowana pod adresem B. J. w kwietniu 2013 roku, zeznania pokrzywdzonego potwierdza jego żona D. (osoba mogąca z racji więzi rodzinnych być zainteresowana rozstrzygnięciem sprawy korzystnym dla męża), ale też częściowo potwierdzają je zeznania interweniujących w tym dniu policjantów Ł. W. i P. K.. Zapisy w notatnikach służbowych w/w wskazują na zawiadomienie o wulgaryzmach ze strony R. P. (1), ale też pierwszy z w/w policjantów nie wykluczył, iż pokrzywdzony mógł także zawiadamiać o słowach będących groźbą karalną, a świadek D. J. wyjaśniła, dlaczego wezwano na interwencję policję wskazując jak powód jedynie zniesławienie. W świetle zeznań pokrzywdzonego B. J. brak bezpośredniego zawiadomienia przez niego o groźbie karalnej z kwietnia 2013 roku, nie wynikał jednak z braku faktycznej obawy przez spełnieniem groźby, jak to uznała jego żona, lecz z tego, że dopiero burzliwa interwencja z dnia 2 sierpnia 2013 roku spowodowała, że w/w zdecydował się złożyć oficjalnie zawiadomienie. Samo jednak wezwanie w dniu 15 kwietnia 2013 roku policji wskazuje, że pokrzywdzony potrzebował wówczas pomocy z jej strony.

Dodatkowo Sąd Okręgowy zważył, że ustalenia dokonane przez sąd pierwszej instancji dotyczące zdarzeń z dnia 2 sierpnia 2013 roku znajdują dodatkowe potwierdzenie we wnioskach końcowych wyciągniętych przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie sygn. 2 Ds. 986/13, dotyczącej domniemanego przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy policji w nocy z 2 na 3 sierpnia 2013 roku podczas czynności Służbowych podejmowanych wobec oskarżonych. Na wniosek oskarżonych akta te, podobnie jak akta zażaleniowe II

Kp 193/13 i II Kp 194/13, załączono w poczet materiału dowodowego. Sąd zważył, że sprawa dotycząca domniemanego przekroczenia uprawnień zakończyła się prawomocnym umorzeniem śledztwa.

Pomimo prawidłowej oceny osobowego materiału dowodowego, mylnie jednak ustalono – w ślad za zapisem zawartym w akcie oskarżenia, iż obrażenia na ciele pokrzywdzonego M. G. (1) spowodowali łącznie obaj oskarżeni. Zważyć bowiem należy, co ustalił sam sąd rejonowy, że ciosy zadawane pokrzywdzonemu M. G. (1) przez obu oskarżonych, były zadawane w odstępie czasowym, najpierw przez E. G. (1), a dopiero potem (niejako na zakończenie zajścia) przez R. P. (1) oraz w różny sposób. Zachowanie oskarżonych następowało po sobie, lecz nie jednocześnie. Były to ciosy bardzo odmiennie: dwa z pięści oraz jedno z otwartej ręki, a co ważniejsze - liczny osobowy materiał dowodowy wskazuje, że to po ciosach pierwszego z napastników na ciele policjanta wystąpiły widoczne obrażenia dla otoczenia obrażenia. Zgodnie z dokonanymi ustaleniami faktycznymi to E. G. (1) dwukrotnie uderzył funkcjonariusza pięścią w twarz, po którym to uderzeniu uderzony krwawił (zeznania R. Z. k.39v i D. Z. k.41v). Dopiero po pewnym czasie kolejne uderzenie zadał drugi z oskarżonych, ale było ono dużo słabsze – otwartą ręką w twarz. Zeznania pokrzywdzonego i uzupełniająca opinia biegłego chirurga pozwoliły na ustalenie, że widoczne na twarzy pokrzywdzonego obrażenia zakwalifikowane, jako naruszające czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego spowodował tylko jeden z oskarżonych – E. G. (1) pierwszymi z dwóch ciosów otrzymanych przez pokrzywdzonego, a brak jest podstaw, by były one następstwem działań drugiego z napastników. Biegły zrozumiiał wypowiedział się także o istniejącej możliwości, zależnej od sposobu zadania ciosu, doznania stłuczenia lewego oczodołu, przy ciosie wprowadzonym w trakcie szamotaniny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy dokonał stosownej zmiany w opisie czynu przypisanego R. P. (1) w punkcie 1 wyroku (zarzut I z aktu oskarżenia) tj. wyeliminowano spowodowanie przez niego u M. G. (1) obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy oczodołu lewego z otarciem naskórka i nadciągnięcia kręgosłupa, powodujących obrażenia w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. W tej także sytuacji, obu czynów zarzuconych oskarżonemu R. P. (1) w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia, polegających na naruszeniu nietykalności cielesnej funkcjonariusza, oskarżony dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek, co uzasadniało przyjęcie, iż stanowiły one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. Z tego powodu, w miejsce rozstrzygnięć zawartych w punktach I i II zaskarżonego wyroku, oskarżonego R. P. (1) uznano za winnego tego, że:

- w dniu 2 sierpnia 2013 r. około godziny 23.45 w Z., gmina M., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w P. podkomisarza M. G. (1) podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że uderzył go otwartą ręką w twarz, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 k.k.,
- w dniu 2 sierpnia 2013 r. około godziny 23.45 w Z., gmina M., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w P. posterunkowego I. W. podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpał ją za mundur oraz odpychał rękoma, powodując u niej stłuczenie klatki piersiowej oraz nadgarstka lewego, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 k.k. i za opisane powyżej czyny, na podstawie 222 § 1 k.k. w zw. z art. art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu stosowna karę.

Spowodowanie opisanych powyżej obrażeń ciała Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu E. G. (1). Sąd zauważył wypowiedziany przez biegłego chirurga R. K. wniosek o skutkach braku ujawnienia na dłoniach oskarżonych śladów krwi – ów brak uprawdopodobnia wersję osoby negującej uderzenie pięścią. Sąd zważył jednak, że biegły potwierdził możliwość braku takich śladów u osoby uderzającej pięścią ze spowodowaniem krwawych śladów u ofiary. Jest to zrozumiałe, ślady mogą być nieznaczne, z dłoni mogą zostać wytarte nawet w sposób nieświadomy ich właściciela. Tym samym nawet brak ujawnionych na dłoniach oskarżonych widocznych śladów krwi wcale nie sprzeciwia się zadaniu ciosu pięścią, jaki otrzymał M. G. (1). Należy także mieć na uwadze, że podstawą dokonanych ustaleń faktycznych przez sąd rejonowy był szereg różnych dowodów, które łącznie prowadziły do potwierdzenia sprawstwa spowodowania obrażeń przez jednego z oskarżonych.

Wniesione skargi apelacyjne okazały się być także podstawą do zmiany opisu czynów przypisanych oskarżonemu R. P. (1) w punkcie I, II i IV wyroku (zarzuty z punktu I, II i III aktu oskarżenia) oraz E. G. (1) w punkcie

X i XI wyroku (zarzuty z punkty I i II akty oskarżenia) czynów, poprzez wyeliminowanie z nich chuligańskiego charakteru przestępstw tj. działanie publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Powyższa zmiana była podyktowana tym, iż sąd rejonowy pomimo, iż prawidłowo ustalił miejsce, czas i osoby towarzyszące popełnieniu tych czynów przez oskarżonych, mylnie wyciągnął wniosek o chuligańskim charakterze tego zachowania, w szczególności, co do wypełnienia znamienia: „publicznie”. Naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariuszy policji oraz ich znieważenie przez oskarżonych, miało miejsce niemal w samym środku nocy, na terenie działek lotniskowych, przy ogrodzeniu jednej z nich, w miejscu, gdzie nie ma ulicznego oświetlenia. Jedynymi obserwatorami poczynań oskarżonych, poza policjantami i trojgiem pokrzywdzonych, była żona jednego z nich. Miejsce, w jakim doszło do zdarzenia nie było miejscem publicznym, dostępnym dla nieograniczonej liczny osób, a co ważniejsze - z uwagi na porę i brak oświetlenia, nie było możliwości obserwacji zachowań przestępczych przez nieokreśloną liczbę osób. W istocie jakiegokolwiek inne osoby, poza znajdującymi się w pobliżu zajścia (małżonkowie Z. i J.) nie miały możliwości tak obserwacji zachowań oskarżonych, jak i wysłuchania epitetów kierowanych pod adresem policjantów. Sami policjanci podczas drugiej swojej interwencji u R. P. (1) (kiedy doszło do naruszenia nietykalności) posługiwali się dodatkowo latarkami. Uznanie, iż zachowanie oskarżonych, przypisane w punkcie I, II, IV, X i XI wyroku, nie ma charakteru chuligańskiego, poza zmianą w opisie tych czynów i wyeliminowaniu z podstawy prawnej skazania i podstawy wymiaru kary art. 57 a § 1 k.k., dodatkowo uzasadniało uchylenie rozstrzygnięć o nawiązkach orzeczonych w oparciu o art. 57 a § 2 k.k. – punkt III, V, XII wyroku (związanych z przyjęciem chuligańskiego charakteru przestępstw). Dokonane zmiany nie miały jednak wpływu na orzeczony obowiązek naprawienia szkody. Został on bowiem orzeczony na rzecz M. G. (1) na innej podstawie prawnej, niezależnej od chuligańskiego charakteru przestępstw i związany był z popełnieniem przez obu oskarżonych przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego – miał związek ze skazaniem obu oskarżonych za przestępstwa popełnione na szkodę M. G. (1), w wysokości odpowiadającej doznanej przez pokrzywdzonego każdorazowo krzywdzie i nie noszący znamion rażącej niewspółmierności w sensie surowości.

Sąd odwoławczy zważył, iż sąd rejonowy przyjął istnienie uprzedniej karalności karnej oskarżonego E. G. (1). Tymczasem dokładna analiza karty karnej, noszącej w piśmie przewodnim zapytanie dotyczące E. G. (1), jakie ma się znajdować „w załączeniu” (k.51), potwierdza, że odpowiedź dotyczy już kogoś innego, a mianowicie R. P. (1) (k.52 – aktualnie w sprawie tej nastąpiło zatarcie skazania). Z załączonej do akt poprawnej informacji z K. (k. 209) wynika natomiast, iż E. G. (1) nie jest osobą karaną.

Dokonane zmiany w opisie i kwalifikacji prawno-karnych wskazanych powyżej czynów obu oskarżonych oraz dodatkowe ustalenia w przedmiocie ich karalności, uzasadniało zmianę wysokości orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych, a w konsekwencji kar łącznych, po wcześniejszym uchyleniu ich samych oraz rozstrzygnięć z nimi związanych (punkty VII, VIII, IX, XIX wyroku - dotyczące R. P. (1) i XIV, XV i XVI wyroku – dotyczące E. G. (1)).

Wyeliminowanie chuligańskiego charakteru czynów polegających na naruszeniu nietykalności cielesnej i znieważaniu policjantów, uzasadniało w ocenie sądu odwoławczego stosowne obniżenie kar wymierzonych za te czyny. Z tego właśnie powodu, mając na uwadze pozostałe okoliczności łagodzące i obciążające mające znaczenie dla wymiaru kar, w tym działanie bez powodu, pod wpływem alkoholu, natarczywość i niepoprawność zachowania oskarżonych - w sytuacji wcześniejszych interwencji i pouczeń kierowanych do nich w dniu 2 sierpnia 2013 roku, wymierzono oskarżonemu R. P. (1) za ciąg przestępstw naruszenia nietykalności funkcjonariuszy publicznych karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 4 miesięcy za przestępstwo ich znieważania, natomiast E. G. (1) za naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza policji ze spowodowaniem obrażeń ciała w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. – karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (kumulatywna kwalifikacja prawno – karna) oraz karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo znieważania policjantów.

Orzekając o wymiarze kary łącznej sąd zważył na związek podmiotowo – przedmiotowy, zachodzący pomiędzy przestępstwami, za które wymierzono podlegające połączeniu kary jednostkowe. Im związek ten jest bardziej ścisły, tym bardziej kara łączna winna zmierzać do pełnej zasady absorpcji. Związek ów to podobieństwo rodzajowe czynów, ale także motywacja sprawcy, czas i miejsce jego popełnienia. Analizując czyny oskarżonych, Sąd Okręgowy zważył, że związek podmiotowo – przedmiotowy zachodzący pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oskarżonych

podlegających połączeniu jest stosunkowo bliski. Wymierzając karę R. P. (1) do połączenia stanęły kara wymierzona za ciąg przestępstw oraz za dwa przestępstwa, z czego jedno z nich było odległe czasowo, albowiem popełnione kilka miesięcy wcześniej, godziło także w inne dobro i dotyczyło innych pokrzywdzonych. W odniesieniu do E. G. (1) do połączenia stanęły trzy przestępstwa, popełnione w tym samym miejscu i niemal w tym samym czasie, choć o bardziej zróżnicowanych ich charakterze (dodatkowo także czyn przeciwko życiu i zdrowiu). Z tego powodu za uzasadnione uznano orzeczenie kar łącznych opartych o zasadę mieszana: w rozmiarze 1 roku i 4 miesięcy wobec R. P. (1) i 1 roku i 2 miesięcy wobec E. G. (1). Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego obaj oskarżeni zasługiwali na warunkowe zawieszenie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności. I tak : zupełnie wystarczającym dla osiągnięcia celów kary wobec E. G. (1) jest warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec w/w kary łącznej pozbawienia wolności na minimalny okres 2 lat. Wobec drugiego z oskarżonych okres próby określono na rok dłużej (to R. P. (1) był właścicielem działki, na którą odmówił po południu w dniu 2 sierpnia 2013 roku wpuszczenia policji, nie zamykając mimo prośby psa oraz wobec którego podjęto pierwszą tego dnia interwencję). Jednocześnie wobec zastosowania dobrodziejstwa z art. 69 k.k., wobec oskarżonych orzeczono w oparciu o treść art. 71 § 1 k.k. kary grzywny, ich wysokości określono w tożsamym rozmiarze, jak dokonał to uprzednio sąd rejonowy. Kary grzywny w tej wysokości uwzględniają: ilość stawek dziennych – okoliczności popełnienia czynów i stopień zawinienia sprawców, a wysokość stawki dziennej – możliwości finansowe oskarżonych. Na poczet orzeczonych grzywien wobec obu oskarżonych zaliczono okres ich zatrzymania w dniu 3 sierpnia 2013 roku, jako okres faktycznego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie.

W pozostałej części zaskarżony wyrok, wobec oskarżonych R. P. (1) i E. G. (1), utrzymano w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania karnego powołane w sentencji orzeczenia.